

ΣΩΦΡΩΝΥΜΟΣ.

ΔΙΗΓΗΜΑ ΕΛΛΗΝΙΚΟΝ.

Ὁ τολμῶν νὰ λαλῇ περὶ τῶν Ἑλλήνων δεῖται πλειοτέρας ἢ ὅσης κέκτημαι ἐγὼ γνώσεως τῶν ἐλληνικῶν γραμμάτων. Ὅθεν ἐγὼ ἀρκοῦμαι θαυμάζων τὰ συγγράμματα αὐτῶν, ἅτινα μ' ὅλα ταῦτα δὲν ἀνέγνων ἐν πρωτοτύπῳ. Ἡ Ἰλιάς καὶ μάλιστα ἡ Ὀδύσσεια μὲ ἐνθουσιάζουσι. Δακρύω ὁσάκις ἀναγνώσω τὴν τοῦ Ὀδυσσεύς καὶ Εὐμαίου σκηνήν, τὴν τοῦ πιστοῦ Εὐρυκλέους, ἢ τὴν εὐγνωμοσύνην τοῦ βασιλέως τῆς Ἰθάκης καὶ τῆς Πηνελόπης. Πόσον ἐγνώριζε τὴν φύσιν ὁ ἀνὴρ ὅστις δὲν ἀπηξίωσε τῆς ἐποποιΐας τὸν ἀγαθὸν Ἄργον, τὸν γηραιὸν ἐκεῖνον κῦνα, τὸν ὁποῖον κατελίμπανον τηκόμενον ἐπὶ τῆς πρὸ τῶν πυλῶν τῶν ἀνακτόρων κοπρίας τῶν ἵππων, καὶ ὅστις περιχαρὴς ἀπέθνησκε ἐπαναβλέπων τὸν κύριόν του!

Τὰ τῶν νεωτέρων διηγήματα καθυστεροῦν πολὺ καὶ τὸ ἐπόμενον, δυστυχῶς, τοιοῦτόν ἐστιν.

Ὁ Σωφρόνυμος εἶδε τὸ φῶς τοῦ ἡλίου ἐν Θήβαις· ὁ πατὴρ αὐτοῦ, ἔλκων τὸ γένος ἐκ παλαιᾶς τῆς Κορίνθου οἰκογενείας, μεταναστὰς, ἐγκατεστάθη εἰς τὴν πρωτεύουσιν τῆς Βοιωτίας· ἐκεῖ δ' ἀπεβίωσεν αὐτὸς καὶ μετ' αὐτὸν ἐντὸς βραχέως ἡ σύζυγος· ὥστε ὁ Σωφρόνυμος, τὸ δωδέκατον ἔτος ἄγων, εὗρέθη ὅλως ἔρημος ἐν τῷ κόσμῳ, ὀρφανὸς μητρός τε καὶ πατρὸς, ἐστερημένος περιουσίας καὶ τὸ χεῖριστον ἄνευ προστασίας.

Οὐδὲν ἐξ ὧν ἀπέβαλεν ἐπεθύμει τοσοῦτον ὅσον τοὺς γονεῖς. Καθεκάστην τὸ δυστυχὲς παραγενόμενον ἐθρῆναι ἐπὶ τοῦ τάφου αὐτῶν καὶ εἶτα ἐπανήρχετο τρώγων τὸν ἄρτον, τὸν ὁποῖον λόγῳ ἐλεημοσύνης ἐλάμβανε παρὰ τινος ἱερέως τῆς Ἀθηνᾶς.

Μιᾷ τῶν ἡμερῶν τὸ ὀρφανὸν ἀπεπλανήθη εἰς τὴν πόλιν καὶ κατὰ τύχην εἰσῆλθεν εἰς τὸ ἐργαστήριον τοῦ περιφήμου Πραξιτέλους. Βλέπον περὶ ἑαυτὸ τοσαῦτα ἀριστουργήματα, κυριεύεται ὑπὸ ἐνθουσιασμοῦ—παρατηρεῖ, θαυμάζει καὶ τέλος, ἀποτεινόμενον πρὸς τὸν Πραξιτέλην μετὰ θάρρους καὶ χάριτος ὅλως παιδικῆς:

—Πάτερ μου, λέγει, δὸς καὶ εἰς ἐμὲ μίαν σμίλην καὶ δίδαξέ με νὰ γίνω καθὼς σὺ ἄνθρωπος ὀνομαστός.

Ὁ Πραξιτέλης, ἰδὼν τὸ καλὸν παιδίον καὶ θαυμάσας τὰ σπινθηροβολοῦντα ὄμματά του, ἐναγκαλίζεται αὐτὸ τρυφερῶς καὶ ἀποκρίνεται.

—Ναί, τέκνον, γίνομαι διδάσκαλός σου, μένε πλησίον μου καὶ ἐλπίζω, ἂν δὲν ὑπερτερήσης, θέλεις τοῦλάχιστον ἐξισωθῇ τῷ Πραξιτέλῃ.

Ὁ Σωφρώνυμος, εὐτυχῶν καὶ εὐγνωμονῶν, δὲν ἀπεχώρησε πλέον τοῦ ἐργαστηρίου καὶ ἐντὸς βραχέως ἐφάνη ἀναπτυσσομένη παρ' αὐτῷ ἡ περὶ τὴν τέχνην ἄμετρος δεξιότης, δι' ἧς τινος ἡ φύσις ἐπροίκισεν αὐτὸν, οὕτως ὥς, τὸ δέκατον ὄγδοον ἔτος ἄγων, κατεσκεύαζε ἀγάλματα δυνάμενα νὰ θεωρηθῶσιν ὡς ἔργα τοῦ διδασκάλου αὐτοῦ.

Δυστυχῶς ἐν ταῖς ἡμέραις ἐκείναις ὁ Πραξιτέλης ἀπεβίωσε καὶ διὰ διαθήκης ἐκληροδότησε τῷ ἀγαπητῷ μαθητῇ ἱκανὴν ποσότητα χρημάτων. Ὁ Σωφρώνυμος ἦτον ἀπαράμυθτος καὶ ἐπειδὴ ἡ περαιτέρω ἐν Θῆβαις διαμονὴ κατέστη αὐτῷ μισητῇ, κατέλειψε τὴν πατρίδα καὶ ἐξώδευσε τὸ τοῦ εὐεργέτου κληροδότημα περιφερόμενος τὴν Ἑλλάδα.

Πανταχοῦ ὁποῦδήποτε καὶ ἐν εὐρίσκειτο ἐφλέγετο ὑπὸ τοῦ ἔρωτος τοῦ καλοῦ καὶ τούτου ἔνεκεν ἡ ἐπιθυμία τοῦ μακθάνειν, νηπιόθεν δεσποζούσα αὐτοῦ, ἐκίστατε διεμόρφου τὸν νέον ἐπὶ μᾶλλον. Ἀπὸ παντὸς καλλιτεχνικοῦ ἀριστουργήματος ὠφελοῦμενος, καὶ τὸν χαρακτῆρα καὶ τὸ πνεῦμα καλλυνώνως ἐκ τῆς ἀνάγκης τοῦ ἀρέσκειν, σὺν τῷ πλούτῳ τῶν γνώσεων ἀποκτῶν τὴν μετριοφροσύνην, ἔχων πάντοτε κατὰ νοῦν ὅσα ἐνελείπετο καὶ οὐδέποτε τὰ κεκτημένα, ὁ Σωφρώνυμος, ἐν ἡλικίᾳ εἰκοσιν ἔτων, κατέστη ὁ μᾶλλον ἀξιώρατος καὶ μᾶλλον ἔμπειρος τῶν ἀνθρώπων.

Ἀποφασίσας νὰ ἐγκατασταθῇ εἰς τινὰ πόλιν μεγάλην, ἐξέλεξε τὴν Μίλητον, ἀποικίαν ἑλληνικὴν, εἰς τὰ παράλια τῆς Ἰωνίας κειμένην. Ἐκεῖ ἡγόρασε μικρὸν οἶκον καὶ μάρμαρα ἀρκετὰ καὶ λαξεύων ἀγάλματα ἀπέζη.

Ἡ ὑπόληψις ἐνίοτε βραδέως παρακολουθεῖ τὴν ἀξίαν, ἀλλὰ τῷ Σωφρωνύμῳ δὲν συνέβη οὕτω· διότι τὰ ἔργα αὐτοῦ ἐξετιμῆθησαν, ὥστε ἐντὸς ὀλίγου δὲν ἤκουε τις εἰμὴ τὴν περὶ τὴν τέχνην ἱκανότητά του φημιζομένην. Ὁ νέος Θηβαῖος, ἀντὶ τοῦ νὰ τυφλωθῇ, ὡς συνήθως συμβαίνει, ἐκ τῆς μέθης τῶν ἐγκωμίων, ἀπεναντίας ἐδιπλασίασε τὰς προσπάθειάς ὅπως ἀναδειχθῇ τῶν ἐπαίνων ἀντάξιος. Ἐν ἡσυχίᾳ καὶ μονήρῃ διάγων βίον, τὴν μὲν ἡμέραν καθιέρου εἰς τὴν ἐργασίαν, τὸ δ' ἑσπέρας εἰς τὴν ἀνάγνωσιν τῶν ῥαψωδιῶν τοῦ Ὀμήρου· ἡ ἐπωφελὴς αὕτη τέρψις ἀνεπτέρου τὴν φαντασίαν καὶ ἀνεξωπύρου τὴν καρδίαν αὐτοῦ, παρέχουσα ἄφθονον πηγὴν εἰς τὸν γόνιμον νοῦν του. Χαίρων μὲν διὰ τὴν προλαβοῦσαν, παρσκευασμένος δὲ διὰ τὴν ἐπιούσαν, κῆχαρίσται τοὺς θεοὺς καὶ παρεδίδετο εἰς τοῦ ὕπνου τὰς ἀγκάλας· ἀλλ' ἡ εὐτυχία αὕτη δὲν διήρκεσεν ἐπὶ μακρόν. Ὁ δυνάμενος νὰ διαταράξῃ τὴν γαλήνην τῆς ἀρετῆς ἀφῆκετε τῇ Σωφρωνύμῳ τὴν ἡσυχίαν, διότι Χαρίτη,

ἡ τοῦ Ἀρισταίου, ἀνωτάτου ἄρχοντος τῆς Μιλήτου, θυγάτηρ, ἤλθε ποτε μετὰ τοῦ πατρὸς ἐπισκεπτομένη τὸ ἐργαστήριον τοῦ νέου Θεβαίου.

Ἡ Χαρίτη ὑπερεῖχε τὸ κάλλος πάσας τὰς ὥραιάς νεάνιδας τῆς Ἰωνίας, καὶ εἶχε τὴν καρδίαν ὡραιότεραν τοῦ προσώπου· ὁ πατὴρ αὐτῆς Ἀρισταῖος, τῶν Μιλησίων ὁ πλουσιώτερος, καθιερώθη ὅλως εἰς τὴν τῆς θυγατρὸς ἀνατροφὴν, δὲν κατέβαλε δὲ κόπους πολλοὺς ὅπως καταστήσῃ αὐτὴ ἐραστὴν τὴν ἀρετὴν, ἐν ᾧ ἄλλως τε οἱ ἄφθονοι αὐτοῦ θησαυροὶ συνημιλλῶντο αὐξάνοντες τῆς νέας τὰς ἐξαισίας χάριτας. Ἡ Χαρίτη, ἐκκαιδεκαετῆς καὶ προικισμένη μὲ νοῦν ὀξύν, καρδίαν τρυφερὰν καὶ μορφὴν θελκτικὴν, ἐσκέπτετο ὡς ὁ Πλάτων καὶ ἐψάλλεν ὡς ὁ Ὀρφεὺς.

Ὁ Σωφρόνυμος ἰδὼν αὐτὴν, ἡσθάνθη ταραχὴν τινα ἄγνωστον αὐτῷ τέως — ἐκλινε πρὸς τὰ κάτω τοὺς ὀφθαλμοὺς, ἐψάλλισεν. Ὁ Ἀρισταῖος, ἐκλαβὼν ἀντὶ σεβασμοῦ τὴν ταραχὴν, ἐνεθάρρυνε τὸν νέον, λαλῶν αὐτῷ μετὰ πολλῆς τῆς εὐπροσηγορίας.

— Δεῖξον ἡμῖν, εἶπε, τὸ ὡραιότερον ἄγχαλμά σου· ὁ κόσμος ἐκθειάζει τὴν ἱκανότητά σου.

— Φεῦ! εἶπεν ὁ Σωφρόνυμος, ἔχω λαξεύσας τῆς Ἀφροδίτης τὸ ἄγαλμα, περὶ τοῦ ὁποίου μέχρι σήμερον ἤμην εὐχαριστημένος, ἀλλ' ἤδη ἐννοῶ ὅτι πρέπει νὰ κατασκευάσω ἐκ νέου ἄλλο.

Ταῦτα δὲ λέγων, ἀφῆρει τῆς Ἀφροδίτης τοῦ τὸ κάλυμμα καὶ ἐρρίπτε κρύφα θειλὸν βλέμμα ἐπὶ τῆς Χαρίτης. Ἐνόησεν ἡ νέα τοῦ λόγου τούτου τὸ πνεῦμα καὶ, προσποιουμένη ὅτι παρατηρεῖ τὸ ἄγαλμα, διανοεῖτο τὸν γλύπτην.

Ὁ Ἀρισταῖος, θαυμάσας τοῦ Σωφρονύμου τὰ ἔργα, ἐξῆλθε τοῦ ἐργαστηρίου, ὑποσχεθεὶς νὰ ἐπανέλθῃ· ἡ δὲ Χαρίτη, ἀναχωροῦσα, ἐχαιρέτισε τὸν γλύπτην χάριεν μειδιῶσα· πρῶτον ἤδη, ταύτης ἀπελθούσης, ἔγνω ὁ δυστυχὴς Σωφρόνυμος τὴν παντελεῖ ἀπομόνωσίν του.

Τὸ ἑσπέρας, ἀφείς τὴν ἀνάγνωσιν τοῦ Ὀμήρου, διανοεῖτο τὴν Χαρίτην. Τὴν ἐπιούσαν, ἀντὶ ἐργασίας, διέτρξε τὸν πόλιν ἐπ' ἐλπίδι τοῦ ἐπανιδεῖν τὴν Χαρίτην — καὶ ἐπέτυχε μὲν, ἀλλ' ἔκτοτε πᾶσαν ἀπέβαλεν ἡσυχίαν, δὲν ἠδύνατο νὰ ἐνασχοληθῇ. Ἀτελῇ ἔμμενον τὰ ἀγάλματα εἰς τὸ βάθος τοῦ ἐργαστηρίου. Ὁ Ἀπόλλων, ἡ Ἄρτεμις, ὁ Ζεὺς ἦσαν μηδενικὰ πλέον διὰ τὸν Σωφρόνυμον. Τὴν Χαρίτην καὶ πάντοτε τὴν Χαρίτην ἔχων ἐν νῷ καὶ καρδίᾳ, διῆγε τὰς ἡμέρας αὐτοῦ εἰς ἵπποδρόμια, εἰς δημοσίας ἀγυῖας, εἰς περιπάτους. Μὴ βλέπων αὐτὴν, ἐσκέπτετο περὶ αὐτῆς, βλέπων δὲ αὐτὴν κατεγίνετο ἐπινοῶν τρόπους τοῦ νὰ τὴν ἐπανίδῃ.

Ἐπὶ τέλους διὰ τῆς ὑπολήψεως, τῆς σταθερότητος καὶ τῆς ἐπιτηδείτητος αὐτοῦ, εὔρεν εἴσοδον εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ Ἀρισταίου. Συνδιελέχθη μετὰ τῆς Χαρίτης — καὶ ἔκτοτε ὁ ἔρωσ αὐτοῦ ἀπέβη θερμότερος, ἀλλὰ δὲν ἐτόλμα νὰ

ἐξηγηθῇ—πῶς ἦτο δυνατόν, γλύπτης αὐτοῦ, ἀνευπεριουσίας, ἄμειρος κλέους πατρογονικοῦ, πῶς ἦτο δυνατόν ν' ἀποβλέψῃ πρὸς τὴν πρώτην οἰκογένειαν τῆς πόλεως! Τὰ πάντα μέχρι περιφιλαιτίας ἀπέτρεπον αὐτὸν νὰ λαλήσῃ. Ἡ Χαρίτη εἶχε τοσαῦτα πλοῦτη ὥστε δὲν ἦτο ἐπιτετραμμένον εἰσπένητα τὸ θεωρεῖν αὐτὴν ὥραϊαν. Ὁ Σωφρώνυμος ἐγνώριζε τὰ πάντα ἦτο πεπεισμένος ὅτι ὁ ἀφανισμός του εἶπετο εὐθὺς μετὰ τὴν ἐξήγησιν—ἀλλ' οὐχ' ἦττον ἦτο ἐπ' ἀναγκῆς τὸ ἀποθανεῖν ἢ τὸ ἐξηγηθῆναι. Ἐπέστειλε πρὸς τὴν Χαρίτην· ἡ δὲ ἐπιστολὴ αὐτοῦ, πλήρης τρυφερότητος, ταπεινότητος καὶ εὐλαθείας, ἐνεπιστεύθη εἰς ὑπηρετὴν τινα τοῦ Ἀρισταίου, πρὸς ὃν, λόγῳ ἀμοιβῆς, ὁ Σωφρώνυμος ἔδωκε πᾶν ὅ, τι ἐκέρδισεν ἐργαζόμενος· ὁ ἄπιστος ὑπηρετὴς, ἀντὶ τοῦ ἐγχειρίσαι τὴν ἐπιστολὴν τῇ νεάνιδι, δραμῶν παρέδωκεν αὐτὴν τῷ πατρί.

Ὁ γέρον Ἀρισταῖος, παροργισθεὶς ἐπὶ τῇ αὐθαδεΐᾳ, κατεχράσθη πρῶτον ἡδὴ τῆς ἐξουσίας, τὴν ὁποίαν ἡ δημοσία θέσις τῷ ἐχορήγει, καθότι πλάσας κατηγορήσεν ἐπὶ ἐγκλήματι καὶ κατεμήνυσεν ὁ ἴδιος εἰς τὴν βουλὴν τὸν Σωφρώνυμον καὶ ἐνεργήσας ἐξώρισεν αὐτὸν τῆς πόλεως.

Ὁ ἀτυχὴς Σωφρώνυμος, ἐν προσδοκίᾳ τῆς ἀπαντήσεως τῆς ἐπιστολῆς αὐτοῦ, λαμβάνει τὴν διαταγὴν τοῦ νὰ φύγῃ ἐκ τῆς Μιλήτου.

Μὴ ἀμφιβάλλων ὅτι ἡ Χαρίτη αὐτῇ, θεωροῦσα ἑαυτὴν προσβεβλημένην, ἐζήτησε κατεπειγόντως τοιαύτην δίκην τοῦ πταίσματος,—Ταῦτα μοὶ ἤρμοζαν, ἀνέκραξεν· ἀλλὰ καὶ οὕτως ἐχόντων τῶν πραγμάτων δὲν μεταμελοῦμαι. Ὡ θεοί, δότε αὐτῇ πᾶσαν εὐτυχίαν καὶ ρίψατε ἐπ' ἐμοῦ τὰ δεινὰ πάντα, ὅσα δύνανται ποτε νὰ διαταράξωσι τὴν γαλήνην τῶν ἡμερῶν της.

Καὶ κατέβη περίλυπος εἰς τὸν λεμένα καὶ ἐπεβιβάσθη εἰς τι πλοιάριον κρητικόν, χωρὶς ποσῶς νὰ γογγύσῃ κατὰ τῶν δικαστῶν, καταχρωμένων τῆς αὐστηρότητος τοῦ νόμου.

Ἐν τούτοις ὁ Ἀρισταῖος ἐθεώρησε πρέπον νὰ διατηρήσῃ ἐν τῷ κρυπτῷ τῆς Χαρίτης τὴν ἀληθῆ αἰτίαν τῆς τοῦ Σωφρώνυμου ἐξορίας· ἀλλ' αὕτη δὲν ἐπίστευσε τὰ λόγια τοῦ πατρὸς, διότι προηγουμένως ἀνέγνω ἐπὶ τῶν ὀφθαλμῶν τοῦ Θηβαίου ὅ, τι ἴσως δὲν ἤθελε τολμήσῃ ν' ἀναγνώσῃ ἐν τῇ ἐπιστολῇ αὐτοῦ—ἔχυσε τινὰ δάκρυα εἰς τὴν μνήμην τοῦ νέου, ὅστις ἐδυστύχησε διότι ἠράσθη αὐτῆς, ἀλλὰ καθὼ νεωτάτῃ ἐλησμόνησε αὐτὸν ἐντὸς βραχυτάτου, ὃ δὲ Ἀρισταῖος, καθησυχάσας, δὲν διανοεῖτο εἰμὴ τίιν νὰ δώσῃ εἰς γάμον τὴν θυγατέρα, ὅταν αἴφνης ἔκτακτόν τι συμβᾶν διέχυσε τὴν ἀθυμίαν ἐν Μιλήτῳ.

Πειραταὶ, ἐλθόντες ἐκ Λήμνου, ἐπέπεσον αἰφνηδίνως κατὰ συνοικίας τινος τῆς πόλεως καὶ πρὶν ἢ οἱ πολῖται, ὁπλισθέντες, δράμωσι πρὸς καταδίωξιν

αὐτῶν, ἐσύλησαν οἱ βάρβαροι τὸν ναὸν τῆς Ἀφροδίτης καὶ ἐφυγὼν ἀφελόν-
τες καὶ αὐτὸ τῆς Θεᾶς τὸ ἄγαλμα. Τὸ ἄγαλμα τοῦτο ἦτο τῆς Μιλήτου τὸ
παλλάδιον καὶ συνείχετο σὺν αὐτῷ τῶν Μιλησίων ἡ τύχη.

Ὁ λαὸς, τεταραγμένος εἰς ἄκρον, ἀποστέλλει πρέσβεις εἰς Δελφοὺς ἵνα
ἐρωτήσῃ τὸ μαντεῖον τοῦ Ἀπόλλωνος· ἡ Πυθία χρηστηριάζει ὅτι ἡ Μιλη-
τός τότε μόνον ἐξασφάλιζεται ὅταν νέον ἄγαλμα τῆς Ἀφροδίτης, ὥραιον
ὥς ἡ Θεὸς, ἀντικαταστήσῃ τὸ σκληθέν.

Οἱ Μιλήσιοι κηρύττουσι παραχρῆμα καθ' ὅλην τὴν Ἑλλάδα ὅτι ἡ ὥραι-
τέρα παρθένος τῆς Μιλήτου καὶ τέσσαρα τάλαντα χρυσοῦ προτίθενται ὡς
ἄθλον τῷ ἐκπληρώσοντι τὸν χρησμὸν τοῦ Ἀπόλλωνος. Πολλοὶ διάσημοι τε-
χνῖται ἔρχονται φέροντες μεθ' ἑαυτῶν τὰ ἀριστουργήματά των, ἅτινα ἐκτί-
θενται δημοσίᾳ· αἱ ἀρχαὶ, ὁ λαὸς σύμπας θαυμάζουσιν — ἀλλὰ τὸ βραβευ-
θὲν ἄγαλμα, ἰδρυσόμενον ἐπὶ τοῦ βωμοῦ, ἀνατρέπεται ὑπὸ δυνάμεως ὑπερ-
φυσικῆς. Οἱ Μιλήσιοι ἀπηλπισμένοι ποθοῦσι τότε τὸν Σωφρώνυμον καὶ κραυ-
γάζοντες καὶ ἀλαλάζοντες βιάζουσι τὰς ἀρχάς νὰ ἐρευνήσωσι περὶ τοῦ
γλύπτου.

Ὁ Ἀρισταῖος αὐτὸς ζητεῖ ἐξ ἀνάγκης πληροφορίας περὶ τοῦ κρητικοῦ
πλοίου, ἐφ' οὗ ἀπέπλευσεν ἐπιβάς ὁ ἀτυχὴς ἐξόριστος. Ἐκάστος ἀνατρέχει
νοσρῶς εἰς τὴν ἐποχὴν, εἰς τὴν ἡμέραν. Ἀποστέλλουσιν ἐρευνῶντες μέχρι
Κρήτης καὶ μανθάνουσιν ὅτι τὸ πλοῖον ἐκεῖνο αὐτανδρὸν ἐναυάγησε περὶ τὴν
Νάξον.

Περίλυποι οἱ Μιλήσιοι γογγύζουσι κατὰ τοῦ ἄρχοντος αὐτῶν, ὡς ὀλιγω-
ροῦντος καὶ μὴ ἀγρυπνοῦντος περὶ τοῦ τόπου, ἐξ οὗ καὶ οἱ βάρβαροι ἐπέ-
δραμον καὶ ὁ ἀδίκως ἐξορισθεὶς Σωφρώνυμος ἀπέθανεν. Ὁ λαὸς μετ' ὀλίγον
ἐξανίσταται στασιάζων, τρέχει εἰς τὰ πρόθυρα τοῦ Ἀρισταίου, περιζωννύει
καὶ παραβιάζει τὸν οἶκον αὐτοῦ. Τὰ δάκρυα, οἱ θρήνοι, αἱ δεήσεις τῆς Χα-
ρίτης δὲν σώζουσι τὸν πατέρα· ὁ Ἀρισταῖος συλλαμβάνεται καὶ ἀλυσόδετος
ἀπάγεται εἰς τὴν εἰρκτὴν, ὅπου, κατὰ τὸν δόξαντα τῷ λαῷ, ὤφειλε νὰ δια-
μένη μεχρι τοῦ ἄγαλματος τῆς Ἀφροδίτης ἀντικατασταθῇ.

Ἡ Χαρίτη ἀπηλπισμένη ἀποφασίζει ν' ἀπέλθῃ εἰς Ἀθήνας, εἰς Κόρινθον,
εἰς Θήβας, ζητοῦσα τὸν δυνάμενον νὰ σώσῃ τὸν πατέρα αὐτῆς. Προνοεῖ ἐν
πρώτοις νὰ καταστήσῃ αὐτῷ ἥττον βαρὺ τὸ δεσμοκτήριον καὶ πρὸς τοῦτο ἐκ-
λέγει τὸν μᾶλλον πιστὸν τῶν ὑπηρετῶν τοῦ οἴκου· ἀπαλλαγείσα δὲ τῆς με-
ρίμνης ταύτης, συσκευάζει πλοῖον, καὶ ἀπέρχεται.

Αἱ πρώται ἡμέραι τοῦ πλοῦ ὑπῆρξαν εὐτυχεῖς, διότι οἱ ἄνεμοι ἐφαίνοντο
εὐνοοῦντες τὴν Χαρίτην. Αἶφνης τρικυμία φοβερά παρκεκτρέπει τῆς ὁδοῦ τὸ
πλοῖον καὶ ἀναγκάζει τὸν κυβερνήτην νὰ στρέψῃ τὸν οἶακα πρὸς τινὰ κόλπον
ἄγνωστον αὐτῷ τέως.

Μικρὸν μετὰ τὴν καταγωγὴν τοῦ πλοίου εἰς τὸν κόλπον παύει ἡ τρικυμία, ὁ ἥλιος ἀναφαίνεται καὶ ἡ Χαρίτη, γοητευμένη ἐκ τοῦ καλοῦ καιροῦ, ἐξέρχεται εἰς τὴν ξηρὰν ἵνα λάβῃ ἀναφυγὴν ἐκ τοῦ καμάτου τοῦ θαλασσοπορεῖν. Ἐπὶ τῆς παραλίας λοιπὸν, ἐκεῖ, ἐπὶ κλίνης χλοαζούσης ἀναπαύεται εἰς τοῦ ὕπνου τὰς ἀγκάλας καὶ πρὸς στιγμὴν λησμονεῖ τὰ βάσανα· ὁ ὕπνος οὗτος δὲν διήρκεσέ πολύ—ἡ Χαρίτη ἐξεγείρεται, βλέπουσα δὲ τοὺς δούλους εἰσέτι κοιμωμένους, δὲν θέλει νὰ ταραξῇ τὴν ἡσυχίαν των. Πλήρης μελαγχολίας καὶ κατηφῆς περιτρέχει τὸ παράλιον, ἐπιθυμοῦσα νὰ γνωρίσῃ τοὺς ἀκατοικήτους ἐκείνους τόπους καὶ πηδᾷ ὡς ἑλαφος ἑλαφρὰ ἐπὶ τῶν βράχων, οὔτινες περιεζώννουν προφυλάττοντες τὴν νῆσον ἐκ τῆς τῶν κυμάτων λύσσης· εὐρίσκεται τελευταῖον εἰς τὴν εἰσοδὸν ἡδονικῆς κοιλάδος διχαζομένης ὑπὸ δύο μικρῶν βυάκων καὶ καταφύτου ἐκ δένδρων καρποφόρων· δὲν προχωρεῖ καὶ διασταυροῦσα τὰς χεῖρας ἵσταται παρατηροῦσα μετὰ προσοχῆς τὸ ὠραῖον ἐκεῖνο θέαμα.

[Ἔπεται.]

ΣΥΜΜΙΚΤΑ.

ΒΟΡΕΙΟΝ ΑΚΡΩΤΗΡΙΟΝ.

Τὴν ἐσχατιὰν ταύτην τῆς γῆς (α) σχηματίζουνσι τρεῖς καὶ τέσσαρες βράχοι ὀξεῖς, κάθετοι καὶ διεβρώγότες· ἔχουσι σχῆμα καταπληκτικὸν καὶ παρὰδοξαν καὶ φωτιζόμενοι ὑπὸ τοῦ υπερβορείου ἡλίου τοῦ μεσονυκτίου ὁμοιᾶζουσι γλώσσαις φλογὸς ἀπολιθωθείσαις ἐν τῷ ἀναθρόσκειν ἐκ τῆς ἐπιφανείας τῆς θαλάσσης. Εἰσπλεύσαντες μικρὸν τινα κολπίσκον, ἐσκηνώσαμεν ὑπὸ τὴν σκέπην μεγίστων λίθων, οὔτινες ἐκυλίσθησαν μέχρι τοῦ παραλίου, ἀποσπασθέντες ἀπὸ τὰ ἀπότομα πλευρὰ τῶν κρημνῶν, καὶ ἔπειτα, θέλοντες ν' ἀναβῶμεν εἰς τὴν κορυφὴν, ἀνερρίχθημεν λαβύρινθον βράχων συντετριμμένων. Μετ' ὀλίγον εἰσῆλθομεν εἰς στενὴν καὶ βαθεῖαν σύριγγα, καὶ πρὸς τὰ δεξιὰ αὐτῆς παρεπορεύθημεν τὸ κρημνῶδες χεῖλος κώνου, εἰς τὰ πλευρὰ μὲν τοῦ ὀποίου ἦσαν σεσωρευμένοι γιγαντιαῖοι βράχοι, εἰς τὸν πυθμένα δὲ ἐκοιμᾶτο μικρὰ λίμνη νεκρά. Ἀμφιβληστροειδεῖς τινες ἰτέαι, βρύα παντὸς εἶδους καὶ γένους, καὶ τὸ μύστωτον, τὸ τρυφερὸν τοῦτο ἄνθος τῶν ἀναμνήσεων, ταῦτά εἰσι τὰ φυτὰ ἅτινα βλέπουσι τῆς ἡμέρας τὸ φῶς εἰς τὰς κατεψυγμένους ἐκεῖνας ἀκτᾶς, ἔνθα ἡ λήθη ἐδρεύει. Ἐκεῖθεν δὲ, προσαναβάντες τὸν

(α) Τὸ Βόρειον ἀκρωτήριο καίται πρὸς Β. τῆς Λαπωνίας, ὑπὸ τὴν 25° ἀνατολικοῦ μήκους καὶ τὴν 30° βορείου πλάτους.